

נספח א

בעולת ראייה ב, בתפילת יום כיפור, אחרי הויכוח:

"אלהי, עד שלא נוצרתי איני כדאי, ועכשיו שנוצרתי, כאילו לא נוצרתי".

לפני שנוצרתי, כל אותו הזמן הבלתי מוגבל שמעולם עד שנוצרתי ודאי לא היה דבר בעולם שהיה צריך לי. כי אם הייתי חסר בשביל איזו תכלית והשלמה הייתי נוצר. וכיון שלא נוצרתי עד אותו הזמן הוא אות שלא הייתי כדאי עד אז להבראות. ואילו הייתי מיוחד מעשי עכשיו אל תכלית בריאתי, הנני עכשיו כדאי. אבל כיון שאין מעשי מכוונים לטוב התכלית, הרי לא הנעתי אל תכלית בריאתי. ואיני עדיין כדאי, כמו קודם לכן.

הסברי הרב טאו:

1. עד שלא נוצרתי, איני כדאי" אין שום טעם וערך להופעת פה ולא היה בי צורך כי אם לעת כזאת שנבראתי, מפני שהגיעה השעה שאני צריך למלא איזה דבר להשלמת המציאות - בשביל זה באתי לעולם. כל מה שקורה בעולם, לא במקרה קורה: "כל אשר חפץ ד' עשה, בשמים ובארץ". כל דבר מתנהל על פי דבר ד' ועצתו וקשור עם התעודה האלהית של הבריאה. ובמסגרת זו גם עת בואי לעולם. העת שבה נוצרתי. כי מה הסיבה שלא נוצרתי עד אותה עת? כנראה, שלא הייתי נצרך, לא היה דבר שהייתי צריך למלא חובתי ביחס אליו, למלא תפקיד עבורו. כי לו הייתי חסר בשביל איזו תכלית, כבר "הייתי נוצר". הרי "על כורחך אתה נולד", האדם לא בוחר להיוולד. א"כ, ודאי שיד ד' היא המביאה את הנשמות לעולם. וכל נשמה באה לעולם בשביל איזה תפקיד, איזו מטרה, איזה מילוי של חסרון שאם היא לא תמלא אותו אין מי שימלא אותו בעולם. זו הסתכלות של אמונה, זו השקפת העולם היהדותית. באתי לעולם בשביל השלמת המציאות שצריכה לבוא באיזה ערך, באיזה בחינה ממני, ועל ידי.
2. לו הוצאתי אל הפועל את הייעוד הזה ולא מבזבז את חיי, לו לא הייתי עברייני במה שהתכחשתי לתוכן החיים, לתוכן האמיתי, העיקרי של החיים, למילוי דבר ד', למילוי החובה האלהית שעם ישראל הביא לעולם על ידי התורה והמצוות, ובנין האומה, ובנין הארץ. לו הייתי מיוחד את חיי לתכלית שעבורה באתי לעולם, אזי הייתי עכשיו כדאי. □ **עד שלא נוצרתי, איני כדאי** - אין שום ערך בי, אין שום צורך שעבורי הייתי צריך להיות בעולם, **"ועכשיו שנוצרתי"** יכולתי להיות כדאי. מתי? אילו הייתי ממלא את חובתי ומייחד מעשי לתכלית בריאתי.
3. אין שום הבדל בין קודם לכן לעכשיו. ועכשיו, חמור עוד יותר; כי עכשיו אני נצרך, ואני 'לא כדאי'. עכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי, כי לא ייחדתי את מעשי למלא את חובתי.

נספח ב.

באורות הקדוש ג, עמ' קלו:

כל החולשות הנפשוניות והרוחניות, כל המחשבות הפסולות, וכל הרעיונות המרדללים, המטשטשים את הכשרון ואת הבהירות הנשמית, באים רק מחסרון הארה של הנשמה העצמית, חסרון הולת מל החיים היסודי, של הרצון וההרגשה, ההכרה והתשוקה, ממחוחה הפנימית. על ידי מעשים רעים ונמיות עכורות מתחשבת אורה של הנשמה, ומעינה נכבש. והאדם סופג לו את רוחניותו מכלים אחרים, מרשמי חוץ, של עולמים, ספרים, נפשות ומעשים, ורשמי החוץ פועלים עליו בצורה מדולדלת. אז התוכן הפראי של הגוף מתגבר, בצורה של שממון ושל הריסה והאדם הולך בלא כח לפני רודפיו, אבד אז את היסוד, הצינור המשפיע לעצמיותו ממקור החיים המיוחד לו, את הפסוק שלו, את האותיות של שמו שבתורה. ודמיון הבשר הולך ומרעיש, חובט בו בכל שוטי ברזל, והוא קבור בארמת עפר קברו החומרי, וכבול בכבלי זוהמא, ענן השכחה החשוך סובב את כל מלא קומתו, ואת שמו לא ידע. חיבוט קבר זה עם כל בהלותיו ישנו בכל עת וזמן, בין בפרטיותו של כל אחד, בין בכללות האומה. "אכתוב להם רובי תורתך כמו זר נחשבו, ותהי להם חזות הכל כדבר הספר החתום". "והננו כמו חללים שוכבי קבר, אשר לא זכרתם עוד, והמה מידך נגזרו". והנה תבוא הנאולה, נאולת הכלל ונאולת הפרט, הרוח הפנימי יצא ממחבואו, יעמד על בסיסו העצמי, יזכר ימים מקדם שנות עולמים.

עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי, יחפש וימצא, בנר ד' נשמת אדם יחפש, ומחשבתן של ישראל, הקודמת לכל, תאיר בראשית עז מקורה על כל אותיותיה של תורה. הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא, הנני פותח את קברותיכם עמי, והבאתי אתכם אל ארמת ישראל, ונתתי רוחי בכם וחיותם, לשעבר תורה נתתי בכם, לעתיד חיים אני נותן לכם. נשמת ישראל, מקורה של תורה, תמצא את עצמה, ובמצאה את עצמותה, יתנוצצו לפניה כל אותיותיה של תורה, בתפארת זיו החיים שלהם, ויקרא בהם שם עולם, שם חדש אשר פי ה' יקבנו. מזוהר צפיית ישועת הכלל יאיר אור הפרט, שאין בו אלא מה שבכלל, והיה הנשאר בציון והנוטר בירושלם קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלם.